

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

ออก

Jamsai

ออนไลน์...

ทดลองอ่าน

เพียง/เรือ

ฉัตรฉาย

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

ออก-อ่อน... พ่วงโรอ

จัมซาย

Jamsai

ทดลองอ่าน

ออก-อ่อน... พ่วงโรอ

จัมซาย

"พลีไม่มีทางตั้งใจชีวิตแบบหุ่นยนต์หรอกค่ะ"

"ถ้าอย่างนั้นคุณพลีสลองใช้ชีวิตแบบสามีภรรยากับผมตามแบบแผนดูก่อนดีมั้ย ถ้าหนึ่งเดือนหลังจากนี้คุณพลีไม่มีความสุขเลย ผมจะยอมทำตามความต้องการของคุณพลี จะแยกห้องหรือจะหย่า ผมก็จะไม่ค้าน" ภิวิลเสนอด้วยความมั่นใจ จนพิธานยิ้มออกเพราะท่านมั่นใจในตัวเขาเช่นกัน "แต่ตลอดหนึ่งเดือนต่อจากนี้ คุณพลีก็ต้องยอมให้ความร่วมมือด้วยการทำตัวเป็นภรรยาที่น่ารัก เพราะถ้าคุณพลีไม่ยอมให้ความร่วมมือตามนี้ แสดงว่าคุณพลีกลัวจะตกหลุมรักหุ่นยนต์อย่างผมจริงๆ"

"ไม่มีทาง!" เธอเถียงอย่างไม่ยอมแพ้

"งั้นแสดงว่าคุณพลีตกลงตามนี้" ภิวิลพูดต่อเหมือนต้องการไล่ต้อนพาขวัญให้จนมุม "ถ้าคุณพลีไม่ตกลง ผมจะคิดว่าคุณพลีคงกลัวจะกลืนน้ำลายตัวเองทีหลัง และกลัวว่าถ้าทำตามแบบแผนสามีภรรยากับผมแล้วคุณพลีจะมีความสุขกับการแต่งงานครั้งนี้จนไม่อยากจะให้มันมีวันจบ"

ออกอ้อ... เพ็ญใจเธอ

ฉัตรฉาย เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2354-9

ภาพประกอบ MorganStudio / Shutterstock.com
Yolya Ilyasova / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 359 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

สำหรับสาว ๆ ที่เป็นแฟนผลงาน 'ฉัตรฉาย' คงคุ้นตากับชื่อของ 'ภวิธ' ซึ่งเคยปรากฏตัวมาแฉ่มพรายความรักให้เราได้สงสัยไว้ใน 'เท่าที่ใจ... เว้าวอน' ชุด 'เท่าที่... รัก'

ใน 'ออกอ่อน... เพียงเธอ' นี้ พี่ภักดีกลับมาในฐานะพระเอกอย่างเต็มตัว พร้อมจูงมือ 'น้องพลีส' ผู้หญิงที่เขาแอบรักมาทั้งชีวิตมาให้ทุกคนได้ทำความรู้จักกัน ซึ่งนางเอกสาวคนล่าสุดนี้ นักเขียนคนเก่งของเราออกปากเองเลยว่าเป็น 'ทาสสามี' คนแรก

เอ๊ะ! ปกติเลิฟเคยเจอแต่ 'ทาสภรรยา' แล้ว 'ทาสสามี' นี่มันเป็นอย่างงี้กันคะเนี่ย

แต่ก่อนทีจะไปค้นหาคำตอบว่า 'พาขวัญ' คนนี้มีความพิเศษแตกต่างจากนางเอกคนอื่นอย่างไร ถึงได้ตำแหน่ง 'ทาสสามี' ไปครอบครอง เลิฟคงต้องขอเตือนไว้ล่วงหน้าเลยว่านอกจากพี่ภักดีกับน้องพลีสแล้ว เรื่องนี้ฉัตรฉายยังจัดหนักจัดเต็ม จัดพาเหรดทั้งพระนางคู่เก่าที่เรายังฟินไม่จบ และว่าที่พระนางคู่ใหม่มาให้ทำความรู้จักกันล่วงหน้า

ส่วนเขาและเธอทั้งหลายจะเป็นใครกันบ้างนั้น เลิฟว่าเราไปค้นหาคำตอบกันเลยดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

'ฉัตรฉาย' หรือ 'Hideko_Sunshine' มีชื่อเล่นว่า 'โอ๊ะเอ๋' เริ่มต้นการเขียนนิยายมาตั้งแต่เรียนมัธยมต้นโดยที่ไม่รู้ว่าเขียนทำไม เพราะตอนนั้นไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับการเป็นนักเขียน รู้เพียงว่าอยากเขียน...จำได้ว่าตอนนั้นเขียนใส่สมุดธรรมดาโดยมีนักอ่านเป็นเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ร่วมโรงเรียน แต่แค่นั้นก็มีความสุขแล้ว

จนกระทั่งเรียนมหาวิทยาลัยที่คณะนิเทศศาสตร์ (รั้วจามจุรี) มีเพื่อนคนหนึ่งแนะนำให้ลองอัปเรื่องที่เขียนลงในเว็บเด็กดีซึ่งถือเป็นจุดที่ทำให้หันมาจริงจังกับการเขียนนิยายมากขึ้นและอยากมีหนังสือเป็นของตัวเองสักเล่ม จนในที่สุดจากการเป็นนักเขียนออนไลน์มีสมัครเล่นก็ได้เป็นนักเขียนที่มีหนังสือเป็นของตัวเองและมีผลงานออกมาเรื่อยๆ...ปัจจุบันก็ยังไม่คิดที่จะหยุดเขียนนิยายนะ

มีคนพูดไว้ว่า 'เมื่อได้ทำงานที่รักจะทำให้เรารู้สึกเหมือนไม่ได้ทำงานอีกต่อไป' โอ๊ะรู้สึกอย่างนั้นตั้งแต่เรียนจบปริญญาตรีและเขียนนิยายเป็นอาชีพอย่างเต็มตัว ตอนนี้มีความสุขและหลงรักโลกแห่งการเขียนนิยายแบบถอนตัวไม่ขึ้น และจะรู้สึกมีความสุขมากหากนักอ่านหลงรักตัวอักษรของโอ๊ะเช่นกัน

โอ๊ะต้องขอบคุณนักอ่านที่ติดตามผลงาน ขอขอบคุณทีมงานและแอดมินที่ให้โอกาสดีๆ ขอขอบคุณคณาจารย์สำหรับวิชาความรู้ ขอขอบคุณเพื่อนๆ ที่ให้กำลังใจ และขอบคุณครอบครัวที่ทำให้มี 'โอ๊ะ' ในวันนี้ค่ะ สามารถติดตามข่าวสารและพูดคุยกันได้ตามนี้ค่ะ

อัปนิยาย : http://my.dek-d.com/hideko_chan/

แฟนเพจ : <https://www.facebook.com/sunshine.jamsai>

ทวิตเตอร์ : http://twitter.com/Hideko_Sunshine

ลำนำกพิณพีแฉ่มไล ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ ฝั่งใจ

'Please, love me'

หัวใจเขา...อดอ้อนเพียงเธอ

"ที่จริงคุณท่านน่าจะค้างที่พัทยาก่อนนะครับ"

ในกลางดึกคืนหนึ่ง 'วิชัย' ขับรถฝ่าสายฝนเพื่อพาเจ้านายอย่าง 'พิธาน วงศ์วรารมย์' กลับกรุงเทพฯ หลังจากจบงานเปิดตัวโรงแรมหรูแห่งใหม่และร่วมทานอาหารเย็นกับลูกค้าเรียบร้อย แต่กว่างานจะจบก็เกือบสามทุ่มเข้าไปแล้วทำให้ทั้งสองคนได้ออกจากพัทยาทอนเกือบห้าทุ่มครึ่ง

"ไม่ได้หรอก เตียวพ่รู้งนี้น้องพลีสตินามาไม่เจอนั้นก็อแงอีก" ไม่ใช่พิธานไม่รู้ว่าจะเดินทางตอนกลางคืนในขณะที่ฝนตกหนักมันอันตราย แต่ก็ เป็นห่วงลูกสาววัยสามขวบที่ติดท่านอย่างกับอะไร "นายขับรถระวังๆ ก็แล้วกัน ไม่ต้องรีบก็ได้ มันอันตราย และถ้าไม่ไหวก็บอกฉัน จะได้ สลับกันขับ"

"ครับคุณท่าน" วิชัยรับคำ

เมื่อได้ฟังเหตุผลของพิธานแล้วเขาก็เข้าใจอีกฝ่าย...นับแต่ 'มาดิกา'

ภรรยาสุดที่รักจากไปเพราะมีโรคร้ายรุมเร้ามากมายเนื่องจากร่างกายที่อ่อนแอ พิธานก็ทุ่มเทความรักให้กับ 'พาชวิญญ์' ผู้เป็นลูกสาวอย่างเต็มที่ แม้ว่าบริษัทออร์แกนเซออร์ที่ท่านสร้างขึ้นมาจะงานหนักและกำลังรุ่งเรืองแค่ไหน แต่ท่านก็ไม่เคยละเลยและไม่เคยไม่ให้เวลากับลูกสาวอย่างน้อยๆ พาชวิญญ์ก็ต้องได้เห็นหน้าท่านในทุกเช้า

เอี้ยดตต!

ทว่า...รับคำได้เพียงไม่กี่นาทีวิชัยก็ต้องเหยียบเบรกอย่างกะทันหัน เพราะจู่ๆ ก็มีเด็กผู้ชายคนหนึ่งวิ่งผลุนผลันออกมาจากข้างทาง แต่ยังมีโชคดีที่เขาเหยียบเบรกทันรถจึงไม่ได้พุ่งเข้าชนอีกฝ่าย

"ฉันบอกแล้วไงว่าให้ระวัง" พิธานตำหนิ

"ผมขอโทษครับ" วิชัยยอมรับผิดอย่างไร้ที่ติ

"ลงไปดูก่อนเถอะ ไม่รู้เด็กคนนั้นเป็นยังไงบ้าง"

เจ้านายเป็นฝ่ายตั้งสติได้ก่อนก็ตัดบทแล้วรีบก้าวลงจากรถ ท่านคิดว่าตำหนิวิชัยไปก็ไม่มีประโยชน์เพราะอีกฝ่ายไม่ได้ตั้งใจและคงหนี้อยู่แล้วจากการขับรถถึงได้ประมาทไปบ้าง

ท่ามกลางสายฝนทั้งสองคนเห็นว่าเด็กชายคนดังกล่าวล้มอยู่บนพื้นถนนข้างหน้ารถ และกำลังลุกขึ้นยืน ขาที่ชุปคอมทั้งสองข้างถลอกจนมีเลือดไหลซึ่งน่าจะเป็นผลจากการล้มลงบนถนนเอง ไม่ได้ถูกรถเฉี่ยวชนแต่ประการใด เพราะรถจอดอยู่ห่างจากอีกฝ่ายเกือบเมตร ถึงกระนั้นท่านก็ยังอดเป็นห่วงไม่ได้

"เป็นอะไรหรือเปล่า" พิธานถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

"มะ...ไม่เป็นไร" เด็กชายตอบเสียงสั้น

จากนั้นเด็กชายก็ค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองพิธานด้วยความหวาดกลัว ทำให้ท่านเห็นว่าใบหน้าของอีกฝ่ายมีส่วนผสมของเชื้อสายไทยและตะวันตก ดวงตาสีฟ้าที่มองมามีแต่ความหวาดระแวงราวกับกลัวว่าจะ

ถูกทำร้าย ไม่เพียงเท่านั้นยังมองหน้ามองหลังอย่างตื่นตระหนกเหมือน
เพิ่งจะวิ่งหนีใครมา

ตอนนั้นเองพิธานถึงได้สังเกตว่าตามตัวเด็กชายมีรอยฟกช้ำราวกับ
ถูกทำร้ายร่างกายมา ที่มุมปากก็เป็นรอยเหมือนถูกต่อย สภาพของเด็กชาย
นำเวทนาจนท่านถึงกับชะงักไปหลายวินาที

"ไม่รู้เป็นเด็กจรจัดที่ไหนหรือเปล่าล่ะครับ"

วิชัยไม่ไว้ใจ เพราะจู่ๆ เด็กคนนี้ก็โผล่ออกมาจากข้างทางเปลี่ยวๆ
จริงอยู่ว่าอีกฝ่ายอายุไม่น่าจะเกินสิบสามปีและคงทำอันตรายเข้ากับเจ้านาย
ไม่ได้ แต่อาจจะเป็น 'นกต่อ' ให้โจรก็ได้

พิธานไม่ได้ประมาท ท่านมองเด็กชายตรงหน้าอีกครั้งด้วยรู้ว่า
วิชัยกำลังคิดอะไร และท่านคิดว่ามันมีความเป็นไปได้ที่เด็กคนนี้จะ
เป็นนกต่อให้โจร แต่ท่านก็เชื่อในสัญชาตญาณของตนเองว่าเด็กคนนี้น่า
จะนำอันตรายหรือภัยใดๆ มาให้ท่านได้ เพราะดวงตาคู่นั้นบอกได้ว่า
อีกฝ่ายไม่น่าจะเป็นพิษเป็นภัยกับใครได้

ที่สำคัญร่างกายที่ซุบผอมนั้นมีแต่รอยฟกช้ำ ใบหน้าก็บอบช้ำไม่ต่างกัน
ท่าทางเหมือนเพิ่งถูกทำร้ายมาด้วยซ้ำ สภาพน่าสงสารขนาดนี้คงทำร้ายใคร
ไม่ได้หรอก

"เราเป็นใคร มาจากไหน หลงทางมาเหรอ บ้านอยู่ที่ไหนเดี๋ยวฉัน
ให้คนไปส่ง"

พิธานถาม อันที่จริงท่านจะไม่สนใจแล้วขึ้นรถกลับกรุงเทพฯ ไปเลย
ก็ยอมได้ แต่การทิ้งเด็กคนหนึ่งที่บาดเจ็บเอาไว้คนเดียวท่ามกลางสายฝน
ในตอนกลางดึกเช่นนี้ก็ดูจะใจร้ายเกินไป

"ไม่! ไม่! ผมไม่กลับบ้าน!"

เด็กชายตอบด้วยท่าทางหวาดกลัวลวงก้าวถอยหลังไปอย่างลนลาน
เพียงแคได้ยินคำว่า 'บ้าน' ราวกับว่าที่นั่นเป็น 'ขุมนรก' ที่เขาจะไม่มีวัน

หวนย้อนกลับไปเด็ดขาด

"ถ้าอย่างนั้นฉันจะพาไปสถานีตำรวจก็แล้วกัน เดินอยู่แถวนี้คนเดียวมันอันตราย"

"ผมไม่ไปสถานีตำรวจนะ!" น้ำเสียงของเด็กชายร้อนรนยิ่งขึ้นไปอีก

"จะพาไปส่งบ้านก็ไม่ไป จะพาไปหาตำรวจก็กลัวจนลนลานไปทำคามผิดอะไรมาหรือเปล่าเนี่ย หรือว่าไปขโมยของของใครมา" วิชัยถามไปตามตรงเพราะท่าทางของอีกฝ่ายดูไม่น่าไว้ใจเอาเสียเลย

"ผมเปล่านะ ผมแค่ไม่อยากกลับบ้าน!" เด็กชายรีบส่ายหน้าปฏิเสธ

"แล้วเราจะไปที่ไหน" พิธานถามต่อ

คราวนี้เด็กชายเงียบไป ดวงตาคู่นั้นเต็มไปด้วยความสับสน ก่อนที่เจ้าตัวจะก้มหน้าลงอย่างไรหนทาง พิธานมองหน้าวิชัยราวกับขอความเห็นขณะนั่นเอง ดูเหมือนเด็กชายจะเริ่มหวาดระแวงและไม่ไว้ใจจึงพยายามวิ่งหนี วิชัยเห็นว่ายังคงคุยกันไม่จบก็เลยวิ่งตามไปจับตัวไว้ก่อน

เผื่อว่าถ้าเป็นนกต่อให้โจรขึ้นมาจริง ๆ จะได้จับไปส่งตำรวจ

"อย่า! อย่าทำอะไรผมนะ! ปล่อยผม!!!"

เด็กชายตะโกนลั่นด้วยความหวาดกลัว ดวงตาที่เหมือนนมทุกข์มาเป็นปีเบิกกว้าง สีหน้าตื่นตระหนกราวกับหวาดระแวงทุกคนที่เข้าใกล้ พอวิชัยเอื้อมมือออกไปจับมืออีกข้างไว้ เด็กชายก็ยิ่งตัวลั่นเทา ปากคอสั่นระริก และตกใจอย่างรุนแรงจนในที่สุดก็หมดสติไปต่อหน้าต่อตาทั้งสองคน

บรรยากาศยามเช้าหลังฝนตกช่างแสนสดใส ภายในบ้านสี่ขาหลังใหญ่ สไตล์ตะวันตกที่ตั้งอยู่บนเนื้อที่กว้างขวางแห่งนี้เป็นเสมือนนิมานของนางฟ้าตัวน้อยอย่างพาขวัญที่ตื่นมารับความสดชื่น

เธอเดินเล่นไปทั่ว และเมื่อแม่บ้านกับสาวใช้ต่างวุ่นวายกับการเตรียมตั้ง

โต๊ะอาหารเข้าจนไม่มีคนเล่นด้วย เด็กหญิงวัยสามขวบที่กำลังซนก็เดิน
เร่ร่อนเปื่อยไปทางสวนหน้าบ้าน

"คุณพลีส! คุณพลีสอยู่ในไหนคะ"

แม่บ้านวัยสามสิบเอ็ดปีส่งเสียงเรียกนางฟ้าน้อยหลังจากสังเกตได้ว่า
ไม่เห็นเด็กหญิงในรัศมีสายตา 'รุจาภา' เป็นภรรยาของวิชัย ทั้งสองคน
คอยรับใช้มาติดกับพิธานมาตั้งแต่พาขวัญยังอยู่ในห้อง

ด้วยอายุที่ไล่เลี่ยกันทำให้อุจจาภาสนิทกับมาติกาเหมือนเพื่อน การจากไป
ของมาติกาสร้างความเสียใจให้กับเธอไม่แพ้ใคร รุจาภาจึงตั้งใจว่าจะดูแล
ลูกสาวของเจ้านายอย่างดีที่สุด

"คุณพลีสคะ ไปเล่นซนที่ไหนคะเนี่ย"

ต่อให้อุจจาภาส่งเสียงเรียกแค่ไหน แต่ดูเหมือนเจ้าของชื่อจะไม่สนใจ
เสียงนั้นเลยสักนิด ร่างจ้ำม่ำยังคงเดินไปทางสวนหน้าบ้านราวกับต้องการ
รับอากาศบริสุทธิ์ในยามเช้า กระทั่งดวงตากลมโตใสแป๋วมองเห็นใครคนหนึ่ง
นั่งกอดเข่าพิงประตูอยู่เพียงลำพัง เธอจึงหยุดมองเพราะเขาขวางทางที่
จะออกไปยังสวน

"ครายอะ"

คนตัวขาวเจ้าของแก้มกลมเป็นซาลาเปาถาม แม้จะพูดยังไม่ชัดมาก
แต่อีกฝ่ายก็หันมามอง เธอจึงเดินเข้าไปใกล้ๆ ขณะที่ดวงตากลมโต
ยังมองใบหน้าของคนที่ไม่เคยพบเคยเจอมาก่อน

"ครายอะ"

พาขวัญถามคำเต็มแล้วจ้องหน้าอย่างเอาคำตอบ แต่อีกคนกลับ
ไม่ยอมพูดอะไร

"ร้องไห้หรือ ร้องไห้ทามมาย ใครตีคำ"

คนที่กำลังร้องไห้ยังไม่ยอมตอบแต่เช็ดน้ำตาออกอย่างลวกๆ ทำให้
เจ้าของบ้านยื่นมือน้อยๆ ออกไปช่วยเช็ดน้ำตาให้ แม้ว่านิ้วสั้นๆ ที่ทั้งอ้วน

ทั้งกลมมันจะช่วยอะไรไม่ได้มากก็ตาม

"โอ๊ย ม่ายร้องน้ำคำ"

พาขวัญปลอมเหมือนที่พิธานเคยปลอมเธอยามร้องไห้ จากนั้นก็มองหน้าเด็กชายตรงหน้าเหมือนคิดอะไรบางอย่าง ก่อนที่เธอจะล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อตรงหน้าท้องแล้วกำอะไรบางอย่างมายื่นให้

"จินหนมๆ อ้าหย่อย"

คนที่เพิ่งร้องไห้รับรู้ได้ว่าเด็กน้อยคงอยากปลอมถึงได้ชวนเขากินขนม

"จินหนมๆ"

พาขวัญยังคะยั้นคะยอให้อีกฝ่ายรับของที่ตัวเองยื่นให้ เด็กชายยื่นมือไปรับลูกอมเม็ดนั้นมาถือไว้ เขายิ้มทั้งหน้าตา... โดยเฉพาะในตอนที่คนตัวเล็กยื่นมือมาหยิกแก้มเขา

"ยิ้มแล้วๆ"

"คุณพลีส์! มาอยู่นี่เอง"

รุจากรีบเดินเข้ามาเมื่อมองเห็นพาขวัญ แต่พอเห็นว่านางฟ้าผู้น้อยกำลังคุยอยู่กับเด็กที่พิธานเพิ่งพามาด้วยก็รีบอุ้มเธอขึ้นกอดแนบออกอย่างไม่ไว้ใจ เพราะยังไม่รู้ที่มาที่ไปของอีกฝ่ายว่าจะไว้ใจได้หรือเปล่า... ต่อให้อีกฝ่ายจะหน้าตาบอบช้ำและร่างกายเต็มไปด้วยร่องรอยถูกทำร้ายจนน่าสงสารก็ตาม

"คุณท่านบอกให้เธอไปหาที่ห้องรับแขกนะ"

ว่าจบรุจากรีบอุ้มพาขวัญออกไป เด็กชายมองตามหลังเธอไปอย่างเศร้าสร้อย แต่คนที่กำลังถูกรุจากรู้อุ้มกลับหันหน้ามาทางเขาแล้วยิ้มให้อย่างใสซื่อ ริมฝีปากสีแดงจิมลิ้มพิมพำคำเต็ม

"จินหนมๆ"

และรอยยิ้มของเธอก็ทำให้เด็กชายยิ้มออกอีกครั้ง...

บทที่ 1 หุ่นยนต์ของพ่อ

ยี่สิบสองปีต่อมา

"หม่อว่ายังไงบ้าง"

พินานถามภริลาที่กำลังขับรถพาท่านไปส่งยังบ้านวงศ์วรารมย์...
บายวันนี้ท่านเข้าไปฟังการประชุมที่บริษัทและขณะเข้าห้องน้ำก็มีการ
หน้ามีตจนหกล้มศีรษะฟาดพื้น

โชคดีที่ภริลาเข้าไปเจอเลยรีบพาท่านมาส่งโรงพยาบาล กว่าจะทำแผล
และตรวจอาการเพิ่มเติมก็กินเวลาไปเกือบสองชั่วโมง ชายหนุ่มจึงโทรไปบอก
'กรรณก' ผู้เป็นเลขาฯ ว่าเขาจะไม่เข้าบริษัทแล้ว

"ไม่ได้มีอะไรน่าเป็นห่วงหรอกครับ คุณท่านแค่ความดันต่ำก็เลย
หน้ามีต"

แม้จะเป็นห่วงอีกฝ่ายมากแค่ไหน แต่ภริลาก็ไม่แสดงท่าทีตื่นตระหนก
ไปหน้าหล่อเหลายังคงนิ่งเรียบ มีเพียงดวงตาคมกริบสีฟ้าเท่านั้นที่
บอกความรู้สึกได้อย่างชัดเจนและพินานเองก็รับรู้ได้

"ปีนี้ฉันอายุหกสิบแล้วใช้มัย จะว่าไปฉันก็แก่ลงไปเยอะเหมือนกันนะ
ภักดี"

พริธานพูดที่เล่นที่จริง และด้วยความที่อายุมากขึ้นนี้เอง สามสี่ปีมานี้ ท่านถึงได้มอบหมายให้ภวิลดูผลงานในบริษัทแทน แต่ยังคงคอยตรวจสอบความเรียบร้อยอยู่ห่างๆ นานๆ ถึงจะเข้าไปร่วมประชุมด้วยสักที แต่วันนี้ไปประชุมด้วยก็เกิดเรื่องจนได้ ท่านคงไวใจสุขภาพตัวเองไม่ได้แล้วจริงๆ

"ไม่หรอกครับ คุณท่านยังแข็งแรงมาก"

ภวิลไม่ได้แค่ปลอบเพราะพริธานยังแข็งแรงและดูหนุ่มกว่าอายุจริง แต่เป็นเรื่องธรรมดาที่จะมีปัญหาสุขภาพตามวัย ตัวเขาเองหากพักผ่อนน้อย ติดต่อกันหลายวันก็ยังมีอาการหน้ามืดได้เลย

ฝ่ายพริธานพอได้ยินคำปลอบใจก็ยิ้มบางๆ...ภวิลเป็นเช่นนั้นเสมอ เขาไม่ได้เป็นแค่มือขวาที่ทำทุกอย่างแทนท่าน แต่ยังคงยั้งใจทำท่านด้วยหลายปีที่ผ่านมาเขาเปรียบเสมือนแขนขาของท่านก็ไม่ปาน

ประมุขบ้านวงศ์วรารมย์นี่ก็ย้อนไปถึงอดีตเมื่อสี่สิบสองปีก่อนที่วิชัยเกือบจะขับรถชนภวิลเข้า และเขาก็เป็นลมไปต่อหน้าต่อตา...อาการหวาดกลัวจับจิตจับใจจนเป็นลมหมดสติของภวิลในตอนนั้นทำให้พริธานกับวิชัยมั่นใจว่าอีกฝ่ายไม่ได้เป็นนกต่อให้โจร แต่น่าจะเพิ่งถูกทำร้ายร่างกายมาอย่างหนักหน่วงมากกว่า

สภาพภายนอกที่น่าเวทนาทำให้ท่านตัดสินใจพาภวิลไปส่งที่โรงพยาบาลแล้วโทรบอกภรรยาให้ดูแลพาขวัญและพาเธอเข้านอนโดยไม่ต้องรอ จากนั้นก็รอฟังอาการของภวิลที่โรงพยาบาลต่อเพราะติดต่อญาติภวิลไม่ได้ ครั้นส่งถึงมือหมอแล้วจะทิ้งไปท่านก็รู้สึกตัวเองดูจะใจร้ายใจดำไปหน่อย

หลังจากหมอเช็คอาการเรียบร้อยก็ออกมารายงานสภาพอาการของภวิล ความจริงที่ได้รู้ทำให้พริธานหดหู่ใจและสงสารภวิลจับใจ เมื่อเขารู้สึกตัวขึ้น ท่านจึงเข้าไปคุยกับเขาอย่างมีเมตตา ตอนแรกภวิลก็ยังหวาดกลัวท่าน แต่พอรู้ว่าท่านเป็นผู้หวังดีนำเขามาส่งโรงพยาบาล อีกทั้ง

ยังน่าจะเป็นที่พึ่งเพียงหนึ่งเดียวที่มีอยู่ แม้จะเป็นคนแปลกหน้า เขาก็ยอมเสี่ยงเล่าเรื่องราวทั้งหมดในชีวิตให้ท่านฟัง

ด้วยความเวทนาสงสารบวกกับถูกชะตาอย่างบอกไม่ถูก...เมื่อท่านรู้ว่าภิวิลไม่มีที่ไปจึงพาเขาเข้ากรุงเทพฯ มาด้วยกันก่อน ที่แรกท่านยังไม่ได้คิดว่าจะรับอุปการะเขาไว้ เพียงแต่อยากให้ความช่วยเหลือเท่าที่จะช่วยได้ กระทั่งท่านได้เรียกอีกฝ่ายเข้ามาคุยอีกรอบ ท่าทางภิวิลที่หมดสิ้นหนทางในชีวิตยิ่งทำให้ท่านเกิดความสงสาร และในที่สุดก็ตัดสินใจให้วิชัยกับรุจภากรับภิวิลเป็นบุตรบุญธรรมเพราะวิชัยเป็นหมั้นทำให้ไม่สามารถมีบุตรได้ แต่ท่านจะเป็นคนดูแลส่งเสียเอง ขอแค่ทั้งคู่รับภิวิลเป็นบุตรบุญธรรมในนามเท่านั้น

ทั้งนี้ท่านได้บอกภิวิลตามตรงว่าคงให้ความสำคัญกับเขาทัดเทียมลูกสาวเพียงคนเดียวอย่างพาขวัญไม่ได้ ภิวิลเข้าใจดี เขายอมรับทุกเงื่อนไขเพราะแค่พิดานช่วยเหลือเขาก็เป็นบุญคุณมากแล้ว

"มักดีบอกเรื่องที่ผมล้มกับน้องพลีสหรือยัง"

"ยังครับ ผมคิดว่าคุณท่านปลอดภัยดีแล้วก็เลยไม่ได้บอกคุณพลีส เพราะกลัวว่าเธอจะเป็นห่วง ตอนนี้คุณวิชัยน่าจะไปรับเธอแล้ว คงจะถึงบ้านไสล่เสียกับคุณท่าน" ภิวิลตอบ

วิชัยกับรุจภากรเป็นพ่อแม่บุญธรรมของภิวิลเพียงแค่นั้น ทั้งสองไม่ได้ใกล้ชิดกับภิวิลมากเท่าพิดานด้วยซ้ำ แต่เขาก็เคารพนับถือจึงให้เกียรติด้วยการใช้คำนำหน้าว่า 'คุณ' เสมอ

ส่วนวิชัยกับรุจภากรก็นับถือภิวิลที่ปฏิบัติตัวดี ทำงานเก่งจนเป็นมือขวาคนสำคัญที่ได้รับความไว้วางใจจากพิดานและได้รับการแต่งตั้งให้เป็นรองประธานบริษัทซึ่งมีอำนาจรองจากท่าน

พิดานไม่ได้ทำงานมาสสามสี่ปีแล้ว ท่านใช้ชีวิตเรียบง่ายสบายๆ อยู่ที่บ้าน ฉะนั้นหากจะพูดว่าตอนนี้คนที่บริหารงานทั้งหมดของตระกูล

วงศ์วราภรณ์คือภริยาที่คงจะไม่ผิดนัก

"ดีแล้วละ 'ไม่อย่างนั้นน้องพลีสคงเป็นห่วงฉันจนไม่เป็นอันทำงาน"

'งาน' ของพาวัวคือครูสอนการแสดงและดูแลโรงเรียนสอนการแสดงอย่าง 'Leela Academy' เธอจบจากคณะนิเทศศาสตร์ สาขาสื่อสารการแสดง (Performing Arts) ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานในบริษัทออร์แกนไนเซอร์เท่าไร แต่หากต้องการทำงานด้านนี้ก็สามารถนำความรู้มาประยุกต์ใช้ได้

ที่แรกพิธานไม่ค่อยเห็นด้วยที่หญิงสาวจะเลือกเรียนด้านนี้ เพราะยังไม่แน่ใจว่าเรียนเกี่ยวกับอะไรและจบออกมาจะทำงานอะไรได้บ้าง พาวัวจึงอธิบายว่าสาขานี้อาจไม่ได้รับความนิยมจากนักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์มากเท่าสาขาอื่น แต่เรียนจบแล้วไม่ตกงานและยังสามารถทำงานได้หลากหลายด้วย

พาวัวยกตัวอย่างให้ท่านฟังว่าอย่างรุ่นพี่ในสาขาแต่ละคนทำงานไม่ซ้ำกันเลยเพราะวิชาที่เรียนมีหลากหลาย สามารถประยุกต์ใช้ได้ ในหลายอาชีพ อีกทั้งยังสามารถเลือกวิชาโทจากสาขาอื่นในคณะเพื่อเสริมทักษะด้านอื่นได้อีกด้วย

อาชีพของรุ่นพี่ในสาขาแต่ละคนนั้นหลากหลายและน่าสนใจมาก ทั้งผู้ฝึกสอนบุคลิกภาพ นักเขียนบทละคร ครูสอนดนตรี ครูสอนหนังสือ แอ็กติ้งโค้ช ยูทูเบอร์ พิธีกร นักแสดง ผู้กำกับ ผู้จัดละครเวที แคลสติ่งที่คอยคัดหาและดูแลนักแสดง และอีกมากมาย

ปัจจุบันอุตสาหกรรมบันเทิงเติบโตอย่างรวดเร็ว คนทำงานเบื้องหลังเป็นที่ต้องการและมีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าคนทำงานเบื้องหน้า เพราะมีทั้งช่องทางเผยแพร่สื่อทางอินเทอร์เน็ตอย่างโซเชียลเน็ตเวิร์ก และการออกอากาศก็ไม่ได้ผูกขาดไว้แค่สถานีโทรทัศน์ช่องใหญ่ๆ เพียงไม่กี่ช่องเหมือนเมื่อก่อนแล้ว

พริชานได้ฟังก็เห็นว่าอาชีพเหล่านั้นเหมาะกับพาขวัญ หากเธอตั่งใจจริงแล้วเรียนจบก็คงหางานหาการทำได้ไม่ยาก... ท่านอาจจะไม่ใช่พ่อที่บังคับลูกสาว แต่ตอนแรกท่านก็ยังหวังว่าเธออาจสนใจมาช่วยงานที่บริษัทอยู่บ้าง ทว่าพอพาขวัญเรียนจบก็มาขอท่านเปิดโรงเรียนสอนการแสดง โดยจะร่วมหุ้นกับ 'ฤดี' หรือ 'ครูฤดี' ซึ่งเป็นอาจารย์ที่เคยสอนการแสดงให้กับเธอสมัยเรียนมหาวิทยาลัย

หญิงสาวไม่ได้ขอเพียงปากเปล่าแต่ยังมีแผนงานในแต่ละขั้นตอนมานำเสนอจนท่านไม่อาจปฏิเสธได้เพราะเห็นว่าเธอตั่งใจจริง

ครูฤดีถูกชะตาไปกับพาขวัญ ท่านเป็นอาจารย์พิเศษสอนนักศึกษาในมหาวิทยาลัย แต่มีอาชีพหลักคือการสอนการแสดงให้นักแสดงเพราะปัจจุบันนี้มีดารานักแสดงเกิดขึ้นมากมายและแต่ละคนก็ต้องพัฒนาตัวเองอยู่เสมอเพื่อไม่ให้ตัวเองถูกลืมหรือถูกนักแสดงรุ่นใหม่ๆ แซงหน้าไปก่อน

ครูฤดีสั่งสมประสบการณ์มานาน ปัจจุบันจึงมีงานแน่นมาก ทั้งไปสอนการแสดงให้กับนักแสดงในสังกัดผู้จัดการส่วนตัวดาราดัง ทั้งไปดูแลนักแสดงประจำกองถ่ายละคร และนอกจากนี้ยังต้องไปสอนศิลปินให้กับค่ายยักษ์ใหญ่ในวงการบันเทิงบางค่าย ทำให้ท่านไม่ค่อยมีเวลา

Leela Academy ก่อตั้งขึ้นเพราะครูฤดีมีลูกศิษย์เยอะ ใครๆ ก็อยากเรียนการแสดงกับท่าน และท่านเห็นว่านักศึกษาที่จบไปแล้วหลายคนก็สอนเก่งเพียงแต่ยังไม่มีความเชื่อเสียงและโอกาส

เมื่อพาขวัญมีความคิดอยากสร้างโรงเรียนเพื่อเป็นสื่อกลางให้ผู้สอนกับผู้เรียน ครูฤดีก็สนับสนุนและยินดีให้ใช้ชื่อท่านในการประชาสัมพันธ์โรงเรียน นอกจากนี้ท่านยังคอยดูแลแผนการสอน คัดกรองผู้สอนและควบคุมอยู่ห่างๆ เพื่อไม่ให้เสียชื่อตัวเองด้วย

การมีคนทีไวใจได้อย่างพาขวัญคอยดูแลโรงเรียนก็ช่วยท่านได้มาก หญิงสาวอาจจะดูเด็กกว่าอายุจริง แต่ในเวลาทำงานเธอจะเป็นผู้ใหญ่

มีเหตุผล และทำงานอย่างรอบคอบเสมอ

ครูฤดีรู้สึกเธอดี ท่านจึงไว้ใจให้เธอมาเป็นหุ้นส่วนคนสำคัญ...

ปัจจุบันแม่โรงเรียน Leela Academy จะไม่ได้ใหญ่โตและเปิดมาได้เพียงแค่นี้ไม่กี่ปี แต่ก็เป็นที่นิยมและได้รับความไว้วางใจจนมีคนเข้ามาสมัครเรียนไม่เคยขาด ทั้งนี้ก็เพราะที่โรงเรียนดูแลนักเรียนทุกคนเป็นอย่างดี ครูฤดีเองก็มีชื่อเสียงและมีดารารับเป็นลูกศิษย์ลูกหามากมายอยู่แล้ว

"ทุกวันนี้ฉันก็ห่วงแต่น้องพลีสนั่นแหละ" น้ำเสียงของพิธานอ่อนโยนลง

ไม่ต้องมีคำอธิบายเพิ่มเติมภวิลก็เข้าใจความรู้สึกท่านดี เขารู้ว่าพาขวัญเป็นเสมือนแก้วตาดวงใจของท่านและเธอไม่มีญาติที่ไหนอีกนอกจากนำชายอย่าง 'อติกันต์' ซึ่งดูจะพึ่งพาอะไรไม่ได้

ไม่อย่างนั้นพิธานคงให้อติกันต์บริหารงานในบริษัทและดูแลโรงแรมหลายแห่งที่ครอบครัววงศ์วรารมย์เป็นหุ้นส่วนไปแล้ว ไม่ใช่ให้เขาซึ่งแทบจะเรียกได้ว่าเป็น 'คนนอก' มาดูแลแทน

ชายหนุ่มนี้ยกย่อนไปถึงเรื่องราวในอดีต...

ภวิลจำได้ว่าหลังจากหนีตายออกจาก 'บ้านหลังนั้น' เขาก็เกือบจะถูกฆาตกรของพิธานชนเข้า ท่านจะพาเขาไปส่งที่บ้านแต่เขาปฏิเสธ พอจะพาไปส่งตำรวจเขาก็ยิ่งปฏิเสธเป็นการใหญ่ เขาหวาดระแวงทุกคนจนคิดหนีเป็นเหตุให้วิชัยมาจับตัวเขาไว้และทำให้เขาหวาดกลัวจนหมดสติไป

พิธานนำเขาไปส่งโรงพยาบาล รอฟังอาการเขา และเมื่อรู้จากสภาพร่างกายว่าเขาเจ็บอะไรมาบ้าง ท่านก็เข้ามาเยี่ยมและพูดคุยกับเขาอย่างมีเมตตาจนเขาเริ่มไว้ใจ และพอพิธานรู้ว่าเขาไม่มีที่ไป ท่านก็คงเวทนาเขาเพราะตอนนั้นสภาพเขาแย่มากทั้งร่างกายและจิตใจ ท่านจึงให้เขาเข้ากรุงเทพฯ มาด้วย

พิธานให้เขาพักอยู่กับวิชัยก่อน แล้ววันต่อมาก็สอบถามความเป็นมาของเขา ภวิลยอมรับว่าตอนนั้นเขายังมีอาการหวาดกลัวแม้กระทั่งกับพิธาน

แต่เขาก็ยอมเล่าความจริงทุกอย่างให้ท่านฟัง เพราะอย่างน้อยพิธานก็ช่วยเหลือเขาไว้ด้วยความเมตตา และเขาไม่อยากถูกส่งตัวไปให้ตำรวจหรือถูกส่งกลับบ้าน

พิธานเห็นว่าเขาอัปจนหนทางจริงๆ ก็ปรึกษากับวิชัยว่าจะอุปการะเขาไว้ เพราะท่านมีลูกสาวแค่เพียงคนเดียว แต่...แม้ท่านจะรับเลี้ยงเขาไว้แค่ในฐานะเด็กอุปการะและยกเขาให้เป็นบุตรบุญธรรมของบริวารในบ้าน เขาก็ยอมรับเงื่อนไขนั้น และเข้าใจถึงความจำเป็นของท่านเป็นอย่างดี

ถึงกระนั้นพิธานก็ไม่ได้ปล่อยปละละเลยภริลาแม้แต่น้อย ตรงกันข้าม... ท่านกลับดูแลอย่างดีราวกับเขาเป็นลูกชายแท้ๆ พอรับรู้ว่าเขาต้องการ 'ตัดขาด' กับอดีตที่วังหินมา ท่านก็ตั้งชื่อให้เขาใหม่และให้เขาใช้นามสกุล 'วงศ์วรารมย์' ซึ่งทุกอย่างดำเนินการได้ไม่ยากเมื่อมีเงินและอำนาจเป็นตัวช่วย

พอภริลาฟื้นฟูร่างกายจนแข็งแรง พิธานก็พาเขาไปหาหมอเพื่อฟื้นฟูสภาพจิตใจ เมื่อเขาดีขึ้นก็พาไปสมัครเรียน กระทั่งจบมัธยมต้นก็ให้เขาไปเรียนต่อมัธยมปลายที่โรงเรียนประจำเพราะหากอยู่บ้านเดียวกันกับพาขวัญคงไม่เหมาะสม ยังไงทั้งสองคนก็ไม่ใช่น้องกันจริงๆ

ถึงกระนั้นช่วงที่อยู่ร่วมบ้านกันเขากับเธอก็ไม่ได้สนิทกัน เพราะมีเรื่องฐานะคั่นกลางระหว่างทั้งสองคน ตัวพาขวัญคงไม่คิดอะไร เธอยังเรียกเขาว่า 'พี่ภักดี' เหมือนเขาเป็นพี่ชาย แต่เขาเองต่างหากที่ไม่อยากทำตัวเทียบเสมอเธอ

ในช่วงเรียนมัธยม ทุกซัมเมอร์พิธานจะส่งภริลาไปเรียนภาษาที่ต่างประเทศ พอภริลาจบมัธยมปลายก็เข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัย พิธานให้เขาอาศัยอยู่ในคอนโดฯ ขนาดกลางที่ท่านซื้อเอาไว้ให้ แม้จะไม่ได้ทุ่มเทให้เขามากเท่ากับที่ทุ่มเทให้ลูกสาวอย่างพาขวัญ แต่ภริลาก็ซาบซึ้งในบุญคุณของท่านจริงๆ

พิธานติดต่อเขาเสมอ หาเวลามาเจอเขาหรือมาเยี่ยมเขาทุกสัปดาห์ชวนเขาไปทานอาหารเย็นที่บ้านบ่อยๆ เพื่อให้เขาทำความรู้จักกับป้าขวัญราวกับเห็นเขาเป็นสมาชิกคนหนึ่งในรอบครัว

พิธานส่งสอนภิวลเหมือนลูกเหมือนหลาน ให้ค่าใช้จ่ายจนเขามีชีวิตที่สุขสบาย ส่งเสียให้เขาร่ำเรียนในโรงเรียนและมหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดตามความสามารถ และให้เวลากับเขาเท่าที่ท่านจะให้ได้ ชายหนุ่มจำได้ว่าบางครั้งมีกิจกรรมพบผู้ปกครองที่โรงเรียน หากท่านมีเวลาท่านก็จะไปร่วมด้วย

แต่หากพิธานไม่มีเวลาก็จะบอกให้วิชัยหรือรุจามาไปแทนซึ่งทั้งสองคนก็ให้ความเอ็นดูเขาแม้จะเป็นพ่อแม่บุญธรรมแค่เพียงในนามก็ตาม ภิวลจึงตั้งใจเรียนเพื่อให้ท่านภูมิใจ และคิดว่าหลังเรียนจบเขาจะตั้งใจทำงานเพื่อตอบแทนบุญคุณ และเขาก็ได้ทำทุกอย่างตามที่คิดเอาไว้จริงๆ

การวางตัว ความสามารถ และบุคลิกที่สง่างามโดดเด่นของภิวลทำให้เขาได้รับการยอมรับนับถือโดยที่เขาไม่ต้องวางก้ำมใส่ใคร แม้กระทั่งสื่อต่างๆ ก็ยังยกย่องเขาให้เป็นนักธุรกิจดีเด่นที่น่าจับตามอง เป็นหนุ่มโสดในฝันของผู้หญิงทั่วประเทศ และยังคงติดต่อมาขอสัมภาษณ์เขาอยู่เนืองๆ

น้อยคนนักจะรู้ว่าจริงๆ ของภิวล กระทั่งอดีตกัณฑ์และพาขวัญเองก็ยังไม่รู้เลย ทุกคนได้รับข้อมูลแค่เพียงว่าพิธานพบเขาในตอนที่เขากำลังลำบาก ด้วยความถูกชะตาจึงรับเขามาอุปการะ

'อดีต' ของภิวลก่อนหน้าที่เขาจะได้พบกับพิธานเหมือนถูกฝังกลบดินเอาไว้ พิธานเองก็เหมือนจะลืมมันไปแล้ว คงมีแต่ภิวลเท่านั้นที่ยังลืมไม่ได้แม้ว่าเขาจะพยายามลืมมันแค่ไหนก็ตาม ถึงกระนั้นความทรงจำเหล่านั้นก็ถูกเขาสะกดไว้ไม่ให้มันออกมาหลอกหลอนเขาได้อีกต่อไปแล้ว

"ภักดิ์รู้ใช่ไหมว่าฉันไว้ใจภักดิ์มากที่สุด..."

พิธานพูดหลังจากที่ต่างฝ่ายต่างเงียบไปนานนับนาที ต่อให้ภิวล

จะปลอมใจ แต่ท่านก็รู้ว่าตัวเองอายุมากขึ้นทุกวัน ร่างกายอาจยังแข็งแรง และอยู่ได้อีกเป็นสิบปี แต่ท่านก็ไม่อาจมั่นใจได้ว่าตัวเองจะไม่มีอะไรไปก่อน ดังนั้นท่านต้องหาคนที่ไวใจได้มาดูแลดวงใจของท่านอย่างพาขวัญ

พิธานอยากเห็นลูกสาวมีครอบครัวที่มีความสุข อยากเห็นเธอมีคนที่จะเข้มแข็งคอยปกป้องดูแล และถ้าเป็นไปได้ท่านก็อยากจะได้เห็นหน้าหลานตัวน้อยๆ ก่อนที่ท่านจะเป็นอะไรไป

"ฉันมีเรื่องสำคัญอยากขอรับรองภักดีและฉันหวังว่าภักดีจะตอบตกลง"

พิธานตัดสินใจเอ่ยขึ้นในที่สุดทำให้ชายหนุ่มละสายตาจากท้องถนน มาสบตาท่านเป็นครั้งแรก แม้เขาจะไม่ได้พูดอะไร แต่ท่านก็รู้ดีว่าคนอย่างเขา ไม่มีทางปฏิเสธคำขอรับรองของท่านแน่นอน

หนึ่งสัปดาห์ต่อมา

วันนี้เป็นวันหยุดของพาขวัญ เธออยู่ที่บ้านทั้งวันและไม่มีที่ทำงาน จะออกไปธุระที่ไหน แต่พิธานก็ยังไม่วายย้ำกับเธอว่าให้รอทานอาหารเย็นกับภริลราวกับกลัวว่าเธอจะออกไปธุระจนคลาดกับเขา

ที่แรกพาขวัญก็ยังไม่รู้สึกผิดปกติ แต่พอพิธานพูดย้ำเธอก็นึกขึ้นได้ว่า ช่วงสองเดือนมานี้...นับตั้งแต่ก่อนพิธานจะเข้าโรงพยาบาลมาจนถึงตอนนี้...ภริลมาทานอาหารเย็นที่บ้านบ่อยขึ้น จากเมื่อก่อนจะมาแค่เดือนละครั้ง แต่ช่วงหลังๆ เขาจะมาแทบทุกอาทิตย์เลย

"ช่วงนี้คุณพ่อชวนพี่ภักดีมาทานข้าวที่บ้านบ่อยจังเลยนะคะ งานที่บริษัทยุ่งมากจนต้องนัดปรึกษากันนอกกรอบเลยเธอ" ร่างบางทักขึ้น ขณะนั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้ามกับภริล

ชายหนุ่มดึงสายตาจากคู่สนทนาอย่างพิธานไปมองคนที่เพิ่งเดินเข้ามา นั่ง พาขวัญมีใบหน้าอ่อนหวานงดงาม เครื่องหน้าหมดจดลงตัว ทั้งดวงตาสีดำกลมโตภายใต้กรอบขนตาขนยาว เรียวกวีโก่งงาม จมูก

โด่งเรียวยาวรับกับทุกส่วนของใบหน้า ริมฝีปากอ้อมเต็มสีแดงระเรื่อหน้าสัมผัส และดวงหน้ารูปไข่ที่ค่อนข้างไปทางกลมนิดๆ ผมยาวสลวยสีน้ำตาลช่วยขับผิวขาวผ่องของเธอให้ดูมีชีวิตชีวามากยิ่งขึ้น... พาชวีญอาจไม่ได้สวຍหยาดฟ้ามาดิน แต่เธอมีเสน่ห์ชวนมอง ยิ่งพิศยิ่งเพลิน และยิ่งมองยิ่งอยากมองมากขึ้นเรื่อยๆ

ร่างบอบบางที่น่าจะตัวเล็กกว่าภวีสราวๆ สามสิบเซนติเมตรอยู่ในชุดลำลองเรียบง่ายสีอ่อนดูสบายตาและกลมกลืนกับผิวขาวใสของเธอได้เป็นอย่างดี พาชวีญเป็นผู้หญิงตัวเล็กที่รูปร่างได้สัดส่วน มีส่วนโค้งเว้างดงาม ทั้งแขนและขาเรียวยาวนำมามองจนชายหนุ่มละสายตาจากเธอได้ยาก เพราะไม่มีโอกาสได้พบเธอบ่อยนัก แต่...ถึงแม้ระยะหลังๆ เขาจะเจอเธอบ่อยขึ้นก็ยังไม่อดมองไม่ได้อยู่ดี

"พ่อก็แค่อยากให้เราทำความรู้จักกับพี่เขาเอาไว้ เพื่อพ่อไม่อยู่แล้วทั้งสองคนจะได้ช่วยเหลือกัน" พิธานตอบพลางมองใบหน้าอ่อนหวานที่ปราศจากเครื่องสำอางของบุตรสาว

"คุณพ่ออย่าพูดอย่างนี้สิคะ พลีสไม่ชอบเลย" พาชวีญทำหน้ามู่ยเธอรู้สึกไม่ดีทุกครั้งทีพิธานพูดเรื่องความเป็นความตาย "อีกอย่างพลีสกับพี่ภักดีก็รู้จักกันมาตั้งนานแล้ว...เนอะพี่ภักดีเนอะ"

ร่างบางพยักพยเปิดหน้ากับคนที่นั่งฝั่งตรงข้าม เธอจำได้ว่าพิธานรับอุปการะภวีสตั้งแต่เธอยังเป็นเด็กน้อย เขาอยู่ร่วมบ้านกับเธอได้สามปีก็ย้ายออกไปเรียนที่โรงเรียนประจำ พอเข้ามหาวิทยาลัยก็อยู่คอนโดฯ แล้วกลับมาค้างที่นี่เป็นบางครั้งคราว ตอนที่อาศัยอยู่ร่วมบ้านกันเธอกับเขาก็คุยกันนับครั้งได้ เพราะเขาจะชอบหลบหน้าเหมือนไม่กล้าคุยกับเธอ พอเขาย้ายออกไปทั้งสองคนก็ยิ่งเจอกันน้อยลง

แต่ยังถือว่าเธอคุ่นเคยกับเขาในระดับหนึ่ง...

เวลาพบกันก็ทักทายกันได้ตามปกติ แต่ส่วนใหญ่พาชวีญจะเป็นฝ่าย

ชวนคุยหรือเข้าไปทักทายก่อนตามประสาคนอัยยาคัยดี ส่วนภวิลค่อนข้างพูดน้อย แต่เธอรู้ว่าเขาไม่ได้รังเกียจเธอ

"พี่ภักดีจะไม่รับคำพลีสสั๊กหน่อยหรือคะ พลีสหน้าแตกเลยนะเนี่ย" พาชวีญพูดเมื่อชายหนุ่มเอาแต่นิ่งนิ่งปล่อยให้เธอเอออออยู่คนเดียว ภวิลที่เอาแต่มองเธอจนเพลิ่งจึงตั้งสติกลับมาได้

"ครับ" ชายหนุ่มรับคำ

"กินข้าวกันเถอะ พ่อหิวแล้ว" พิธานยิ้มขำกับความน่าเอ็นดูของลูกสาวก่อนจะชวนให้ทั้งสองคนเริ่มทานอาหารอย่างอารมณ์ดี "ช่วงนี้ที่โรงเรียนของน้องพลีสเป็นยังไงบ้าง งานหนักหรือเปล่า"

"ไม่หนักหรอกค่ะ ทุกอย่างเข้าที่เข้าทางมาสักพักแล้ว อาทิตย์หนึ่งพลีสก็รับสอนแค่สองคลาสจะได้มีเวลาพักและดูแลภาพรวมแทนครูผู้ติ้นะคะ ช่วงนี้ครูงานเยอะจนแทบไม่ได้แวะมาที่โรงเรียนเลย"

"ผมอยากเห็นเวลาคุณพลีสสอนเด็กๆ เหมือนกันนะ" ภวิลนึกภาพไม่ออกว่าผู้หญิงอย่างพาชวีญที่เขายังติดภาพเธอเล่นซนตอนเด็กๆ เวลาทำงานจะเป็นยังไง เธอจะทำหน้าแบบไหน

"ทำไมคะ พี่ภักดีเห็นว่าพลีสยังเป็นเด็กจนสอนใครไม่ได้หรือ"

"เปล่าครับ ผมอยากเห็นคุณพลีสในมุมจริงจังเท่านั้นเอง"

พาชวีญฟังแล้วก็ยังรู้สึกทะแม่งๆ อยู่ดี ภวิลพูดราวกับว่าเห็นเธอไร้สาระตลอดเวลาอย่างนั้นแหละ

"ถ้าพี่ภักดีว่างจะแวะไปที่โรงเรียนของพลีสก็ได้เนาะคะ เพื่อพี่ภักดีจะได้เจอนักเรียนของพลีสแล้วจะสนใจเรียกมาใช้งาน" พาชวีญถือโอกาสชักชวนชายหนุ่มอย่างมีแผน

หากงานอีเวนต์ที่ภวิลดูแลต้องการนักแสดงหรือหาเอ็กซ์ตราไปทำงานแล้วเขาสนใจจะติดต่อนักเรียนของเธอไปร่วมงานด้วยก็เท่ากับว่าเธอได้ป้อนงานให้นักเรียน เป็นการนำวิชาการแสดงที่ได้เรียนมาประยุกต์ใช้

และการได้รับคำตอบแทนก็เหมือนเป็นการคืนกำไรให้ผู้เรียนเช่นกัน

"ครับ แล้วผมจะหาโอกาสแวะไปดู"

พิธานปล่อยให้สองหนุ่มสาวคุยกันไปเรื่อยเรื่อย แม้จะเป็นเรื่องทั่วไป แต่ภวิลกับพาขวัญก็ดูจะเข้ากันได้ดีจนท่านเบาใจและมีกำลังใจที่หลังจากนี้จะคุย 'เรื่องสำคัญ' กับลูกสาวตามลำพัง

พอทานอาหารเย็นเสร็จทั้งสามคนก็พูดคุยกันอีกเล็กน้อยก่อนที่ภวิลจะขอตัวกลับเพราะพรุ่งนี้มีประชุมแต่เช้า ปัจจุบันภวิลย้ายออกจากคอนโดที่พิธานเคยซื้อให้ แล้วไปอาศัยอยู่ในคอนโด หูใกล้กับบริษัทที่เขาซื้อไว้ เป็นสมบัติส่วนตัวซึ่งพิธานไม่ได้ว่าอะไร ท่านเข้าใจว่าภวิลก็ต้องมีชีวิตที่เป็นส่วนตัวบ้าง

"น้องพลีส... พ่อมีอะไรจะพูดด้วยหน่อย"

พิธานบอกลูกสาวหลังจากส่งภวิลกลับไปแล้ว และพาขวัญก็กำลังจะแยกตัวขึ้นห้อง หญิงสาวจึงหันมามองท่านอย่างแปลกใจ เธอรู้สึกได้ว่าเรื่องที่ท่านต้องการจะพูดด้วยคงเป็นเรื่องสำคัญมาก

"ไปจับชาชมสวนเป็นเพื่อนพ่อได้มั๊ย คินนี่อากาศดีเชียว"

"คะคุณพ่อ"

จากนั้นประมุขของบ้านวงศ์วรารมย์ก็บอกให้สาวใช้นำชากับขนมออกไปที่ศาลาสีขาวในสวนหย่อมใกล้ๆ สระว่ายน้ำที่พาขวัญชอบมานั่งเล่นบ่อยๆ... ตอนกลางคืนที่นี้จะเปิดไฟสีส้มทำให้วิวในสวนและสระว่ายน้ำสวยงามราวกับอยู่ในรีสอร์ตดั่ง แต่ขณะเดียวกันก็เงียบสงบเหมาะจะคุยกันเป็นการส่วนตัว

"คุณพ่อมีเรื่องสำคัญจะคุยกับพลีสหระคะ" พาขวัญถามขึ้นเมื่อนั่งได้สักพักแล้วแต่ท่านยังไม่พูดอะไรราวกับว่าท่านกำลังเรียบเรียงคำพูดในใจซึ่งมันทำให้เธอพลอยลุ้นไปด้วย

"พ่อจะชวนลูกสาวมานั่งจับชาชมวิวเล่นบ้างไม่ได้หรือไง" พิศาน

ย้อนถามติดตลก

"ก็น้ำเสียงคุณพ่อไม่เหมือนจะคุยเรื่องเล่นๆ นี่คะ" พาวัวญตั้งข้อสังเกต
พิธานยิ้มให้กับความฉลาดของลูกสาวก่อนจะเอ่ยถาม

"ปีนี้น้องพลีสอายุเท่าไรแล้วนะ"

"ยี่สิบห้าแล้วคะ คุณพ่อถามทำไมคะ"

"แล้วมีหนุ่มๆ ที่คุยๆ อยู่บ้างหรือเปล่า ไม่เห็นน้องพลีสพามาให้พ่อ
รู้จักเลย"

"พลีสยังไม่มีแฟน ยังไม่มีคนคุย และยังไม่มีการทักนั่นแหละคะ"
พาวัวญตอบปนขำ "แหม! ตอนเรียนมหาวิทยาลัยพลีสก็ทั้งเรียนทั้ง
ทำกิจกรรมหนักหน่วงอย่างกับอะไรดี จะเอาเวลาที่ไหนไปมีแฟนละคะ
พอเรียนจบก็มาทุ่มเทให้กับโรงเรียนอีก ปีนี้ตีหน้อยที่อะไรๆ เริ่มเข้าที่
เข้าทางแล้ว"

"แสดงว่ายังไม่มีการมีแฟนและยังไม่มีการคนคุยเลยจริงๆ"

"ไม่มีค่ะ ไร...ถามย้ำบ้างเลย คุณพ่ออย่าเร่งพลีสสิคะ พลีสเพิ่งจะ
อายุยี่สิบห้าเอง ผู้หญิงสมัยนี้อายุสามสิบปีแต่ยังไม่มีการมีแฟนก็ไม่เห็นจะแปลก
เลยนะคะ บางคนยังสวยยังสตรีงอยู่เลย"

"พ่อก็ไม่ได้อะไรสักหน่อย แล้วน้องพลีสว่าพี่ภักดีเขาเป็นยังไงบ้าง"

"ก็ดีนะคะ แต่...เขาเหมือนหุ่นยนต์ของคุณพ่อไปหน่อย"

"ทำไมไปว่าพี่เขาอย่างนั้น"

"ก็มันจริงนี่คะ" พาวัวญหัวเราะ เธอแค่คิดขำๆ แต่ไม่ได้คิดว่า
มันเป็นข้อเสียของเขา "คุณพ่อสั่งอะไรหรือพูดอะไรที่ภักดีก็มีแต่ 'ครับ'
แล้วทำตามคำสั่งของคุณพ่อทุกอย่างเลย เหมือนกับว่าคุณพ่อป้อนคำสั่ง
อะไรหรือตั้งโปรแกรมอะไรเขาก็ตอบสนองได้หมด นึกไม่ออกเลยนะคะว่า
ถ้าพี่ภักดีแต่งงานไปเขาจะเป็นยังไง คุณพ่อคงต้องคอยป้อนคำสั่งให้เขา
ดูแลภรรยาของเขาดีๆ ไม่งั้นคงน่าสงสารเธอแย่"

"น้องพลีส!" พิธานทำเสียงตุ้กตุ้กสาวไปวิพากษ์วิจารณ์ภิลแบบนั้น พาวัญญคงไม่รู้ตัวเลยว่าตอนนี้ท่านก็กำลังจะตั้งโปรแกรมและป้อนคำสั่งให้ภิลมาเป็นสามีของเธอนั่นแหละ

"พลีสขอโทษค่ะ พลีสไม่ได้ตั้งใจจะว่าพี่ภักดีไม่ดีนะคะ" เธอรีบแก้ตัว

คุณงามความดีของภิลมีมากแค่ไหนทำไมพาวัญญจะไม่รู้ในเมื่อพิธานชื่นชมเขาตลอดเวลา อีกทั้งเธอก็รู้ดีว่าถ้าไม่มีเขาคอยช่วยงานที่บริษัท และดูแลโรงแรมที่ครอบครัววงศ์วรารมย์มีหุ้นส่วนอยู่อีกหลายแห่ง เธอคงไม่มีทางได้เปิดโรงเรียนสอนการแสดงอย่างที่ใฝ่ฝัน เพราะเธอเป็นทายาทเพียงคนเดียว

และแน่นอนว่าเธอต้องรับผิดชอบกิจการและบริหารงานทุกอย่างแทนท่าน

บทที่ 2

คู่ครอง

"ว่าแต่คุณพ่อถามพลีสแบบนี้หมายความว่ายังไงคะ"

พาขวัญเริ่มรู้สึกถึงความผิดปกติบางอย่าง...ที่ผ่านมาพิธานไม่เคยถามเรื่องคนรักของเธอเลย แต่ลูๆ วันนี้ก็ถามถึง แถมยังถามว่าเธอรู้สึกอย่างไรกับภริลาอีกต่างหาก

นี่อย่าบอกนะว่าท่านกำลังอยากจับคู่ให้เธอกับภริลา!

"พ่อแค่คิดว่าถ้าน้องพลีสลงเอยกับภักดีเขาได้ก็คงจะดี"

"คุณพ่อ!" พาขวัญเรียกบุพการีอย่างไม่เชื่อหู ไม่คิดไม่ฝันเลยว่าท่านจะคิดคลุมถุงชนเธอกับภริลา "พลีสกับพี่ภักดีไม่ได้ชอบกันนะคะ จะลงเอยกันได้ไง อีกอย่างเราก็อายุห่างกันตั้งสิบปีเนาะ"

"แค่สิบปีมันไม่มีปัญหาอะไรหรอกลูก พ่อกับแม่ น้องพลีสก็อายุห่างกันเกือบสิบปี ทุกวันนี้พ่อก็ยังรักแม่น้องพลีสไม่เคยเปลี่ยนไปเลยนะ" พิธานอธิบายอย่างใจเย็น

พอพูดถึงมารดาที่จากไปแล้ว พาขวัญก็เงยบลงเพราะรู้ว่าถึงท่านจะจากไปนานแค่ไหนบิดาเธอก็ยังรักและคิดถึงท่านเสมอ...หลังจากที่มาตึกาเสียชีวิต มีผู้หญิงเข้ามาวนเวียนในชีวิตพิธานมากมาย แต่ท่าน

ก็ไม่สนใจใครเลยและทุ่มเทความรักให้กับลูกสาวอย่างเธอเพียงคนเดียว มาโดยตลอด

"พ่อเองก็อายุมากแล้ว พ่ออยากเห็นน้องพลีสมีครอบครัว มีคนคอยดูแล และมีหลานตัวน้อยๆ ให้พ่ออุ้มก่อนที่จะเป็นอะไรไป" พิธานเอื้อมือมือไปลูบศีรษะลูกสาวและมองด้วยความรัก

แม้สิ่งที่ท่านพูดจะดูเป็นการบังคับหญิงสาวเกินไปและเป็นสิ่งที่เธอไม่คาดคิด แต่ท่านก็อยากให้เธอรู้ไว้ว่าท่านหยิบยื่นสิ่งที่ดีที่สุดให้เธอ และปรารถนาดีกับเธอที่สุดเสมอ

"พลีสบอกแล้วไงคะว่าพลีสไม่ชอบให้คุณพ่อพูดแบบนี้เลย"

"สังขารมันเป็นสิ่งที่ไม่เที่ยงนะน้องพลีส..." น้ำเสียงพิธานอ่อนลง และทั้งคู่รู้ดีถึงความจริงข้อนี้ เพราะพวกเขาเคยสูญเสียมาตिकाไปแล้ว "ที่พ่อทำทุกอย่างก็เพื่อให้น้องพลีสมีความสุขนะ"

ในอดีตพิธานมาจากครอบครัวฐานะปานกลาง หลังเรียนจบมัธยมปลายก็รับจ้างทำงานเบื้องหลังในวงการบันเทิงจนได้พบมาตिकाซึ่งอายุน้อยกว่าเกือบสิบปีตอนที่อีกฝ่ายรับงานเป็นตัวประกอบในละคร ด้วยความถูกชะตาทั้งสองคนจึงทำความรู้จักกันเรื่อยมาและพัฒนาความสัมพันธ์จนเกิดเป็นความรัก

พิธานเป็นคนขยัน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และทำงานอย่างเป็นระบบระเบียบทำให้ได้รับความไว้วางใจให้จัดงานต่างๆ จนระยะหลังพิธานก็ออกมาบริหารจัดการด้วยตัวเอง ในตอนนั้นธุรกิจออร์แกนิกแฮนด์เมดยังไม่เฟื่องฟูเหมือนในปัจจุบัน ท่านจึงถือเป็นเจ้าแรกๆ ที่รับงานด้านนี้ทำให้มีงานไม่เคยขาด

เมื่อธุรกิจเริ่มไปได้สวย พิธานกับมาตिकाก็ตกลงใจแต่งงานกันและเปิดบริษัทออร์แกนิกแฮนด์เมดอย่างเป็นทางการ พอธุรกิจเริ่มอยู่ตัวก็ตกลงใจที่จะมีลูกด้วยกันซึ่งก็คือพาววัญ

ชีวิตช่วงนั้นมีความสุขราวกับความฝัน ครอบครัวสมบูรณ์ ความรัก
สูงอม และธุรกิจก็เจริญรุ่งเรือง ทว่า...ความสุขมักอยู่กับเราไม่นาน
ไม่กี่ปีหลังจากคลอดพาขวัญ มาติกา ก็จากไปอย่างที่ไม่ใครได้ตั้งตัว
พินานสงสารลูกสาวที่ยังไม่รู้เรื่องราว เสียใจที่คนรักจากไป นับตั้งแต่นั้น
มาท่านก็ทุ่มเทหัวใจให้กับลูกสาวซึ่งเป็นเหมือนนางฟ้าตัวน้อยๆ และท่าน
ก็รักบริษัทมากเพราะเคยร่วมแรงร่วมใจสร้างมันมากับคนรัก

มันเป็นเหมือนจุดเริ่มต้นและเป็นอนุสรณ์ความรักระหว่างท่านกับ
มาติกา...

"พลีสอาจจะคุ้นเคยกับพีภักดิ์ แต่เราไม่ได้รักกันและไม่เคยคบหาดูใจกัน
มาก่อนเลยนะคะ" พาขวัญพยายามต่อรอง เธอไม่รู้ว่่าพินานพูดจริงหรือ
พูดเล่น แต่เธออยากให้คุณเปลี่ยนความคิด

ท่านเล่นจับคู่ให้แบบนี้จะทำให้เธอมองหน้าภริยาไม่ติดเสียเปล่าๆ

"ที่ผ่านมามีพ่อไม่เคยกะเกณฑ์ให้น้องพลีสแต่งงานกับพีภักดิ์มาก่อน
เพราะพ่อยังรอดอยู่ว่าน้องพลีสจะคบหากับใครหรือเปล่า พ่อให้โอกาส
น้องพลีสได้เลือกเองแล้ว นี่น้องพลีสก็อายุสี่สิบห้าปีแล้ว แต่ก็ยังไม่เห็นมี
วี่แววว่าจะลงเอยกับใครนี่นา" พินานพูดต่อ คราวนี้พาขวัญถึงกับพูดไม่ออก

เธอต้นบอกพ่อไปหมดแล้วนี่นาว่าเธอไม่มีคนรักและไม่มีแม่กระทั่ง
คนคุย!

"แต่ก็แค่สี่สิบห้าปีเองนะคะ พลีสยังมีเวลาอีกตั้งเยอะ"

"แต่ปีนี้พีภักดิ์เขาสามสิบห้าอย่างสามสิบหกปีแล้ว ถ้าน้องพลีส
ไม่ลงเอยกับพีภักดิ์เร็วๆ นี้ พี่เขาอาจจะแต่งงานไปก่อน น้องพลีสก็น่าจะรู้ว่า
พีภักดิ์เขาเป็นคนดูแลงานทุกอย่างแทนพ่อ"

พินานตะล่อมและยังให้เหตุผลต่อว่าภริยาดูแลงานทุกอย่างแทนท่าน
มาหลายปีทำให้เขาแทบจะควบคุมกิจการทุกอย่างไว้ในมือ ทั้งบริษัท
ออร์แกนเซอร์และโรงแรมอีกหลายแห่งที่ครอบครัววงศ์วรารมย์เป็น

หุ่นส่วนอยู่ หากพาขวัญไม่ยอมแต่งงานกับเขา เธอก็ต้องไปเรียนรู้งาน แล้วสืบทอดกิจการทุกอย่างแทน

นอกจากภริลาแล้วพิธานก็ไม่ไว้ใจให้คนอื่นมาดูแลกิจการแทนอีก แม้แต่อดีตกันต์ซึ่งเป็นน้ำแท้ๆ ของพาขวัญเอง แต่ไม่เชื่อว่าท่านไม่เคยให้โอกาสอดีตกันต์ ที่ผ่านมามาท่านให้โอกาสมากจนเกินไปด้วยซ้ำ

น้ำแท้ๆ ของพาขวัญนั้นแตกต่างจากมาติการาวฟ้ากับแหวนเหมือนไม่ใช่สายเลือดเดียวกัน เพราะในขณะที่มาติกาอ่อนโยน ชยันขันแข็ง หนักเอาเบาสู้น และเห็นนอกเห็นใจผู้อื่นอยู่เสมอ อดีตกันต์กลับเป็นคนเจ้าอารมณ์ ไม่เป็นโล้เป็นพาย และเห็นแก่ตัวจนไม่นึกถึงคนอื่นเลย

พิธานจำได้ว่าหลังแต่งงานกัน มาติกาขอให้น้องชายมาอยู่ด้วย เพราะมีกันแค่สองคนพี่น้อง พิธานเห็นว่าตอนนั้นครอบครัวไม่ได้ลำบากอะไรแล้ว ท่านเองไม่มีญาติที่ไหน พ่อแม่ก็เสียไปแล้ว จึงยินดีต้อนรับอดีตกันต์มาอยู่ด้วยเพราะเห็นว่าเป็นครอบครัวเดียวกัน

ตอนนั้นอดีตกันต์เพิ่งเริ่มเป็นวัยรุ่น เขาอายุน้อยกว่ามาติกาสิบสอง สิบสามปีเห็นจะได้ ทำทางเป็นเด็กเกรและเอาแต่ใจเพราะก่อนที่พ่อกับแม่จะเสียอดีตกันต์ก็ถูกตามใจจนเสียเด็ก พิธานคิดว่าอยู่ด้วยกันไปน่าจะพออบรมสั่งสอนกันได้ แต่ทุกอย่างไม่เป็นอย่างที่คิดจนมาติกาเองยังอ่อนใจ

ยังมีชีวิตที่สุขสบายอดีตกันต์ยังไม่สนใจการเรียน ติดเพื่อน และเที่ยวเตร่ ยิ่งหลังจากมาติกาเสียก็ยิ่งไปกันใหญ่ แต่มาติกาคงพอจะรู้ว่าน้องชายตัวเองเป็นยังไง หากไม่มีพิธานช่วยดึงไว้ก็คงไร้อนาคต ท่านจึงขอร้องให้พิธานเมตตาและสงสารอดีตกันต์ซึ่งพิธานก็รับปากว่าจะดูแลให้ เพราะรักภรรยา

ช่วงมัธยมปลายอดีตกันต์เกรหนักจนหลงเข้าไปพัวพันกับยาเสพติด และเกือบจะถูกจับ เรื่องผู้หญิงก็มีปัญหาไม่เคยขาด พอจบมัธยมปลาย เขาสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ติดซ้ำยังขอไปเรียนต่อเมืองนอก พอพิธาน

ไม่อนุญาตก็ยกคำขอของมาติกาмаพูด ท่านไม่ยอมมีปัญหาจึงยอมตามใจอีกฝ่ายอย่างเสียมิได้

กว่าจะเรียนจบมาได้ก็อดดิ้นดิ้นก็ผลาญเงินไปมากและใช้เวลาไปตั้งเกือบหกปี พอบินกลับมาเมืองไทยทำทางดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นหน่อย แต่ถึงอย่างไรก็ยังไว้ใจไม่ค่อยได้อยู่ดี

พออดดิ้นดิ้นกลับมาและเห็นว่าพินานให้ภวิไลไปช่วยงานที่บริษัท อดดิ้นดิ้นซึ่งอายุมากกว่าภวิไลเพียงสามปีก็ไม่อยากน้อยหน้าจึงขอเข้าไปทำงานด้วย แล้วหลังจากนั้นก็ดูเหมือนว่าทั้งสองคนจะเป็นไม้เบื่อไม้เมากันมาตลอด ฝ่ายภวิไลนั้นไม่อะไกรักบอดิฉันต่ออยู่แล้ว แต่อดดิ้นดิ้นคงไม่อยากจะให้ภวิไลได้ดีกว่าจึงพยายามขัดแข้งขัดขาอยู่เสมอ ถึงกระนั้น 'ผลงาน' ก็เป็นเครื่องมือพิสูจน์คนได้ดีที่สุด

ภวิไลได้รับความไว้วางใจจากพินานมากจนท่านยินดีให้หนึ่งในตำแหน่งรองประธานบริษัทอย่างที่อดดิ้นดิ้นถึงไม่ได้แม้จะไม่พอใจอยู่มากก็ตาม ส่วนอดดิ้นดิ้นซึ่งถือหุ่นอยู่ยี่สิบเปอร์เซ็นต์มีตำแหน่งผู้ช่วยรองประธานซึ่งตั้งขึ้นเพื่อรักษาหน้าของเขาเท่านั้น ไม่ได้ทำงานหรือมีหน้าที่จริงๆ จังๆ

ตลอดเวลาที่ผ่านมาพาขวัญก็น่าจะเห็นแล้วว่าพินานไม่สามารถฝากอนาคตบริษัทเอาไว้กับคนที่เห็นแต่ผลประโยชน์ส่วนตนอย่างอดดิ้นดิ้นได้เลย ทุกวันนี้แค่เอาตัวเองให้รอดอดดิ้นดิ้นยังไม่รู้จะทำได้หรือไม่ ที่มีชีวิตร่ำรวยและสุขสบายในปัจจุบันก็เพราะได้ส่วนแบ่งจากบริษัทเท่านั้น

"แล้วคุณพ่อจะมั่นใจได้อย่างไรคะว่าพอแต่งงานแล้วพี่ภักดีจะไม่ฮุบทุกอย่างเอาไว้เอง"

"ถ้าพี่ภักดีเขาจะทำ เขาก็คงทำไปนานแล้ว" ความเชื่อสัตย์ของภวิไลมีมากแค่ไหนพินานรู้ดีที่ที่สุด ตลอดเวลาที่ยี่สิบสองปีที่เฝ้ามองอีกฝ่ายมาเขาไม่เคยทำให้ท่านผิดหวังเลย "นี่คิดว่าพี่ภักดีเขาทำดีเอาใจพ่อเพื่อให้พ่อไว้ใจจนยกน้องพลีสีให้เขาเพราะเขาอยากได้กิจการทุกอย่างของเราหรือ"

"พลีสไม่ได้มองพี่ภักดีไม่ดีนะคะ แต่เราก็ต้องมองหลายๆ ด้าน"

"ก็ดีแล้วที่รู้จักมองอะไรหลายๆ ด้าน แต่...มันจะง่ายกว่ามั้ยถ้าพี่ภักดี
เขาไปเปิดบริษัทเอง ไม่ใช่คอยมาทำงานหนักแทนฟองกฯ โดยที่ไม่รู้ว่า
สุดท้ายแล้วพ่อจะยกอะไรให้เขาบ้าง อันที่จริงพี่ภักดีเขาจะขอพ่อไปเปิดบริษัท
ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากเลย ในเมื่อเขาสนิทกับพนักงานเก่งๆ หลายคน มีลูกค้า
สำคัญอยู่ในมือมากมาย แถมยังมีทรัพย์สินส่วนตัวมหาศาลจนใช้ไปทั้งชาติ
แบบสบายๆ ก็ไม่หมด"

"เขาไปเอาเงินมาจากไหนคะ" เธอถามอย่างสงสัย

"ไม่ได้ยกยอกจากเราก็แล้วกัน" พิธานหัวเราะเพราะพาขวัญคง
คาดไม่ถึงในเรื่องนี้ "พี่ภักดีเขาเป็นพนักงานคนหนึ่ง เขาได้เงินเดือน
ในตำแหน่งผู้บริหาร ได้โบนัส ได้คอมมิชชั่นตามผลงานตั้งเยอะ เพราะ
เขาทำงานเก่งมาตั้งแต่เข้าทำงานปีแรกๆ แล้ว เขาศึกษาเรื่องหุ้นมานาน
พอมีเงินมากพอก็เอาไปลงทุนจนได้กำไรไม่รู้ปีตั้งเท่าไร ไม่อย่างนั้น
เขาไม่มีเงินเหลือไปซื้อคอนโดย ราคาตั้งห้าสิบล้านห้าสิบล้านหรือ"

"แต่...พลีสกับพี่ภักดีไม่ได้รักกันนะคะคุณพ่อ" หญิงสาวยังคงยืนยัน
คำเดิม ต่อให้ภวิลจะสมบูรณ์แบบแค่ไหน แต่หากทั้งสองแต่งงานกัน
โดยที่ไม่ได้รัก ชีวิตจะมีความสุขได้อย่างไร

พิธานเลี้ยงพาขวัญมากับมือ ทำไมท่านจะไม่เข้าใจว่าเธอรู้อะไร
และในยุคปัจจุบันก็คงไม่เห็นด้วยกับการคลุมถุงชน แต่ท่านก็เชื่อว่า
ภวิลจะเป็นผู้ชายที่ทำให้เธอมีความสุขได้แน่นอน

"น้องพลีสอาจจะไม่ได้รักพี่ภักดี แต่พ่อดูออกว่าพี่ภักดีเขาแอบรัก
น้องพลีสมานานแล้วนะ" พิธานกุมมือลูกสาวราวกับจะแน่นย้ำกับเธอ
"เขาอดทนและรอคอยน้องพลีสมานานแล้ว"

"อะ...อะไรนะคะ" พาขวัญถามอย่างไม่เชื่อ

นี่เป็นอีกเรื่องที่ทำให้หญิงสาวไม่เคยคาดคิดมาก่อนเลย ภวิลจะรักเธอ

ได้ยังไง เขาจะเอาเวลาที่ไหนมารักเธอในเมื่อทั้งสองคนไม่เคยใกล้ชิดกันเลย และเขาก็ไม่เคยแสดงท่าทีใดๆ กับเธอด้วย

"ถ้าพี่ภักดีไม่มีใจให้น้องพลีสเขาก็คงตกลงใจไปกับคนอื่นนานแล้ว เพราะมีผู้หญิงเพียบพร้อมหลายคนสนใจเขา แต่ที่เขาไม่กล้าแสดงออกกับน้องพลีสคงเพราะคิดว่าน้องพลีสเป็นลูกสาวของผู้มีพระคุณอย่างพ่อและพ่อเชื่อว่าเขากำลังรอเวลาที่เหมาะสม" พิธานยังใจเย็นและพูดด้วยเหตุผล

"คุณพ่อคิดไปเองหรือเปล่าคะ พี่ภักดีอาจจะแค่งยังไม่เจอคนที่ถูกใจก็ได้"

"พ่อดูออกน้า แต่ถึงอย่างนั้นพ่อก็ก็นึกคิดว่าพี่ภักดีเขาจะรอน้องพลีสไปตลอดชีวิต และถ้าเขาแต่งงานกับคนอื่น พ่อก็ก็นั่นใจว่าในอนาคตเขาจะยังดูแลบริษัทที่พ่อรักต่อไปมัย พ่อถึงได้อยากให้น้องพลีสแต่งงานกับเขา เพราะมันจะช่วยให้พ่อมั่นใจว่าเขาจะซื่อสัตย์กับวงศ์วรากรม้อย่างเต็มร้อย"

"แต่ว่าพลีส..."

"คุยกันด้วยเหตุผลนะ พ่อไม่ได้บังคับให้น้องพลีสแต่งงานกับพี่ภักดีวันนี้หรือพรุ่งนี้นะลูก" พิธานพูดต่อเมื่อเห็นว่าหญิงสาวยังลังเล แต่เมื่อพูดถึงบริษัทที่เธอรู้ดีว่าท่านรัก เธอก็มีท่าทีอ่อนลง "พ่อแค่พูดเพราะอยากให้ทั้งสองคนลองคบหาดูใจกันไปก่อน หากปรับตัวเข้าหากันไม่ได้จริงๆ พ่อก็กจะไม่บังคับ แต่พอมั่นใจว่าพี่ภักดีเขาจะไม่ปฏิเสธ แค่พ่อเอ่ยปากเขาก็พร้อมจะทำทุกอย่างตามที่พ่อบอกอยู่แล้ว"

"เห็นมั๊ยคะ แล้วจะไม่ให้พลีสคิดว่าพี่ภักดีเป็นหุ่นยนต์ของคุณพ่อได้ยังไง"

พาขวัญเบ้าปากให้คนตีของพิธานอย่างอดไม่ได้ ความจริงหญิงสาวไม่ได้มีปัญหาเลยหากภวิลจะเป็นหุ่นยนต์ของท่านในเรื่องการทำงานหรือเรื่องใดๆ ก็ตามที่ไม่มีเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของเธอ แต่...ท่านกำลังจะบ่อนคำสั่งให้เขามาเป็นสามีเธอ แล้วเขาก็จะตอบตกลงง่ายๆ อย่างนั้นหรือ

"คุณพ่อถามพี่ภักดีเขาดูดีจ้ะ เกอะคะ ถ้าเขามีคุณสมบัติเพอร์เฟกต์

อย่างที่คุณพ่อพูดมาขนาดนั้นเขาก็คงมีตัวเลือกเยอะ คงไม่ยอมแต่งงานกับเด็กกะโหลกกะลาอย่างพลีสหรอก"

"พ่อเกริ่นกับพี่ภักดีเขาแล้วและเขาไม่ได้ปฏิเสธ ในเมื่อน้องพลีสยังไม่มีใคร จะดูๆ พี่ภักดีเขาไว้ก็ไม่เสียหายนี่ลูก พี่ภักดีเขาก็ไม่ใช่ผู้ชายที่ขาดตกบกพร่องอะไรเลยนะ" พิธานพูดที่เล่นที่จริงเพื่อไม่ให้เธอเครียด "พ่อว่าเขาก็หล่อออกกะ ไปงานที่ไหนสาว ๆ ก็มองเขาตาปรอย น้องพลีสไม่ชอบเธอ"

"พลีสว่าก็...เฉยๆ ค่ะ"

"ไม่ม่างง ระดับพี่ภักดีนี่หล่อเทียบนายแบบหรือดาราได้สบายเลยนะ"

พิธานมองลูกสาวเหมือนเธอเป็นเด็กปากแข็ง พาขวัญไม่ปฏิเสธว่าภวิลดูดีมาก และในสายตาท่าน เขาคงเป็นผู้ชายที่สมบูรณ์แบบทั้งรูปร่างหน้าตา การศึกษา ความสามารถ และนิสัย

ภวิลมีใบหน้าหล่อเหลาที่มีส่วนผสมของเอเชียกับตะวันตกได้อย่างลงตัว แต่จะค่อนข้างไปทางตะวันตกมากกว่า ผมสีน้ำตาลเข้ม จมูกของเขาโด่งมาก ริมฝีปากหยักลึกได้รูปสวย ดวงตาสีฟ้าคมกริบราวกับภาพวาดทำให้ค่อนข้างไปทางตุ้มแม้เขาจะทำสีหน้าเรียบเฉย ขนตาที่ยาวและหนากว่าผู้ชายทั่วไปทำให้ดวงตาเขามีเสน่ห์จนผู้หญิงหลายคนไม่สามารถสบตาเขาได้นานเกินสามวินาที ใบหน้าคมคายได้รูปชัดเจนประดับด้วยไรเคราอ่อนๆ ที่ถูกตกแต่งอย่างดีรับกับรูปหน้า แนวกรามเป็นเส้นคมส่งให้ภาพรวมของใบหน้าค่อนข้างดูดีมากกว่าหนุ่มฉวมวล แต่ขณะเดียวกันก็ทำให้เขาเซ็กซี่และมีเสน่ห์แบบผู้ชายอย่างเข้มข้นจนคนมองสั่นสะท้าน

ชายหนุ่มมีรูปร่างสูงใหญ่ เขาน่าจะสูงราวๆ หนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตร เห็นจะได้ การออกกำลังกายและดูแลตัวเองอย่างดีทำให้เขามีรูปร่างที่ดีตามไปด้วย พาขวัญเคยเห็นชายหนุ่มถ่ายแบบลงนิตยสาร กล้ามเนื้อมบรูปร่างเขาแน่นหนืด ดงาม และดูดีไม่แพ้บรรดานายแบบสากลเลย

แต่...มันก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะยินดีที่ถูกพ่อขอร้องให้แต่งงานกับเขา!

"คุณพ่ออวยพีภักดิ์ขนาดนี้ พลีสเริ่มคิดแล้วนะคะว่าเขาจะจับคุณพ่อหรือเปล่า"

"ไม่คิดว่ามันขัดกับบุคลิกของพีภักดิ์เขามากไปหน่อยหรือ พ่อยังมีภาพเวลาพีภักดิ์เขาจะบอบสอพลอใครสักคนไม่ออกเลยนะ" พิธานยิ้มช้า "นี่น้องพลีส...พ่ออายุมากขนาดนี้ เลี้ยงดูน้องพลีสมาขนาดนี้ สามารถสร้างฐานะให้ครอบครัวเราได้ขนาดนี้ น้องพลีสไม่ไว้ใจสายตาพ่อเลยหรือ"

"เปล่าค่ะคุณพ่อ พลีสไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น"

ในสายตาของพาวชัญญ์นั้นพิธานเป็นเหมือน 'ฮีโร่' ท่านเป็นคนเก่ง ขยันขันแข็ง มีเหตุผล มองคนขาด และน่าเชื่อถือมากที่สุดสำหรับเธอ ที่ผ่านมามีท่านพูดอะไรไม่เคยผิดไปจากความจริงเลย

"พ่อเชื่อว่าพีภักดิ์เขาจะรักและดูแลน้องพลีสได้ดีไม่แพ้พ่อเลย ลองเปิดใจให้พี่เขาหน่อยนะลูก" พิธานโอบไหล่หญิงสาวเข้ามากอดไว้และลูบศีรษะเธออย่างอ่อนโยน

พาวชัญญ์ฟังศีรษะกับแผ่นอกกว้างที่แสนอบอุ่นของบิดา เธอนึกย้อนไปถึงช่วงที่ผ่านมา...นี่แสดงว่าก่อนหน้านี้ภวิลก็รับรู้มาตลอดว่าพิธานให้เขามาที่บ้านบ่อยๆ เพราะอะไร แล้วเขาไม่รู้สักอึดอึดบ้างหรือที่ต้องเผชิญหน้ากับเธอ ทำไมเขาถึงเก็บอาการได้ราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย

แม้ว่าพาวชัญญ์จะไม่เห็นด้วยกับการถูกจับคู่ แต่หลังจากที่พิธานคุยเรื่องภวิลกับหญิงสาวแล้วเธอไม่ได้มีท่าทีต่อต้านจนเกินไป ท่านก็เข้าใจในระดับหนึ่งว่าอย่างน้อยๆ ยังพอจะคุยกันได้ และหากพาวชัญญ์ได้ศึกษาดูใจกับภวิลจริงๆ เธอก็อาจมีใจให้เขาจนนำไปสู่การแต่งงานอย่างที่ท่านคาดหวังไว้

ทว่าพิธานรู้นิสัยพาขวัญกับภิลดีว่าหากปล่อยให้ทั้งสองคนเรียนรู้กันตามธรรมชาติโดยที่ท่านไม่ยื่นมือเข้าไปช่วยเลยก็คงยากที่เธอกับเขาจะมีโอกาสเรียนรู้ซึ่งกันและกัน เพราะพาขวัญไม่มีทางเข้าหาภิลก่อนแน่ และภิลเองก็คงกลัวคนอื่นจะครหาจนไม่กล้าแสดงท่าทีต่อลูกสาวท่านดังเช่นที่ผ่านมา

ดังนั้นเมื่อสบโอกาสเหมาะพิธานก็มักจะโทรหาภิลเสมอ ชวนเขามาทานอาหารเย็นด้วยกันเพื่อสร้างความสนิทสนม และพอถึงวันนัดหมายก็ไม่ลืมโทรไปย้ำอีกครั้งด้วยกลัวว่าชายหนุ่มจะทำงานจนลืมเวลา แม้จะรู้ว่าหากเป็นนัดของท่านกับพาขวัญแล้วไม่มีทางที่คนอย่างเขาจะลืมเด็ดขาด

และแน่นอนว่าความเปลี่ยนแปลงนี้ไม่อาจรอดพ้นสายตาของใครอีกคนไปได้

จริงอยู่ว่าอดีตมันมักจะออกไปข้างนอกตอนสายๆ แล้วกลับมาอีกที่ตอนเกือบตีสองเพราะไปตระเวนราตรีตามประสาหนุ่มโสดที่ยังรักสนุกและบางคืนก็ไม่กลับบ้าน แต่ก็เชื่อว่าเขาจะไม่สังเกตอะไรเลย... ทุกครั้งที่ภิลมาที่นี้สาวใช้ก็จะพูดถึงอยู่เสมอและมันไม่แปลกที่เขาจะได้ยิน

ช่วงแรกอดีตมันไม่ได้ใส่ใจอะไร ทว่าระยะหลังๆ โดยเฉพาะหลังจากที่พิธานออกจากโรงพยาบาลครั้งล่าสุด ภิลก็ดูจะมาที่นี้บ่อยขึ้นจนเหมือนเป็นแขกประจำไปแล้ว ทำให้เขาเริ่มเดาได้ว่าพิธานกำลังคิดจะทำอะไร ใช่ว่าเขาเดาว่าพิธานกำลังเล่นเกมจับคู่เพราะอยากให้พาขวัญหลงเอยกับภิลเป็นแน่

ตลอดเวลาที่ผ่านมาอดีตก็รู้ว่าพิธานไม่เคยไว้วางใจเขาเลย...

แม้เขาจะเป็นน้องชายของภรรยาที่พิธานรักมาก แต่เมื่อมาดึกาเสียชีวิตตั้งแต่พาขวัญอายุได้เพียงสองขวบ สายสัมพันธ์ระหว่างเขากับพิธานก็ไม่แน่นแฟ้นดังเดิม เพราะแต่เดิมพิธานก็ไม่ชอบใจพฤติกรรมของเขาอยู่แล้ว พิธานหาว่าเขาชอบเที่ยวเตร่ ไม่สนใจการเรียนหรือการทำงาน อีกทั้งยังใช้เงินสิ้นเปลือง แต่ที่พิธานยอมส่งเสียเขาไปเรียนต่างประเทศ

และให้เขามีส่วนถือหุ้นในบริษัทเป็นเพราะมาตีกาฝากฝังไว้

แต่อดีตกันต์ก็คิดว่าพิธานออกดีกับเขาเกินไป ที่ผ่านมาเขาคิดว่าตนเองไม่ได้ทำอะไรผิด ในเมื่อตอนนั้นเขายังเป็นวัยรุ่น เขามีสิทธิ์ใช้ชีวิตอย่างเต็มที่ ชายหนุ่มแค่อยากลองหาประสบการณ์ชีวิตทุกรูปแบบ และพิธานกับมาติกาก็มีเงินทองตั้งมากมาย จะแบ่งให้เขาซึ่งเป็นญาติใกล้ชิด ใช่ว่าจะไม่เห็นจะเป็นอะไร

อย่างไรก็ตามอดีตกันต์ยังหวังว่าเขาจะได้สืบทอดกิจการต่างๆ ต่อจากพิธานมากกว่าคนที่ไม่ใช่สายเลือดเดียวกันอย่างภวิล เพราะเขากับภวิลก็อายุไม่ห่างกันมาก เริ่มทำงานในบริษัทในช่วงเวลาไล่เลี่ยกัน และระยะหลังๆ ถึงเขาจะยังสนุกกับการปาร์ตี้อยู่ แต่เขาก็ยังไปบริษัท

ดังนั้น...หากพิธานไม่อยู่แล้ว คนที่จะสืบทอดทุกอย่างก็ควรจะเป็นญาติแท้ๆ อย่างเขาไม่ใช่หรือ

ถึงกระนั้นอดีตกันต์ก็ไม่ได้แสดงท่าทีใดๆ เขาเก็บความไม่พอใจเอาไว้และไม่ให้พิธานรับรู้ว่าเขาล่วงรู้แผนการจับคู่แล้ว ไม่เช่นนั้นพิธานอาจหาทางขัดขวางไม่ให้เขาแก้เกมของพิธานได้ตั้งแต่เขายังไม่เริ่มลงมืออะไรด้วยซ้ำ กระทั่งวันหนึ่งโอกาสเหมาะของอดีตกันต์ก็มาถึง

"โห! วันนี้คุณอาตื่นเช้าจังเลยนะคะ"

พาขวัญตกทายขณะเดินลงบันไดมาชั้นล่างแล้วเห็นคุณน้ายังหนุ่มอย่างอดีตกันต์นั่งไขว่ห้างเล่นโทรศัพท์มือถืออยู่บนโซฟาในห้องรับแขก และร่างสูงอยู่ในชุดที่พร้อมจะออกไปทำงาน

จะว่าไปแล้วอดีตกันต์ก็จัดได้ว่าเป็นหนุ่มหล่อคนหนึ่ง เขาเป็นคนตัวสูงหน้าตาดี และรู้จักดูแลตัวเองอย่างดี อายุที่มากขึ้นไม่ได้ทำให้เขาดูดีน้อยลง แต่กลับทำให้เขามีเสน่ห์มากขึ้นไปอีก หญิงสาวมักจะเรียกเขาว่า 'คุณอา' อย่างติดปากแม้ว่าตามศักดิ์แล้วเขาจะเป็นน้าแท้ๆ ของเธอก็ตาม

"พูดอย่างกับน้องพลีส์ไม่เคยเห็นอาตื่นเช้าไปได้"

"ไม่เคยเห็นจริงๆ นี่คะ อย่าว่่าแต่ตื่นเช้าเลย อาทิทย์นึ่งพลีสได้
เห็นหน้าคุณอาแค่ไม่กี่ครั้งเอง"

พาขวัญพูดตามความจริง ปกติเวลาเธอตื่นและออกไปที่โรงเรียน
สอนการแสดงแต่เช้าเขาก็ยังไม่ตื่น ตอนเย็นเธอลับมาเขาก็ยังไม่กลับ
เรียกว่าวงโคจรชีวิตเจอกันได้ยากก็คงไม่แปลก จะมีแค่วันที่เธอไม่มีสอน
และไม่ต้องไปจัดการความเรียบร้อยที่โรงเรียนสอนการแสดงนั้นแหละ
ถึงจะมีโอกาสได้เจอเขา

"ถ้าอย่างนั้นสงสัยจะต้องตื่นแต่เช้ามาให้น้องพลีสเจอหน้าบ่อยๆ
แล้วมั้ง"

"ไม่ต้องลำบากหรอกคะ พลีสแค่แซวเล่นๆ คุณอาทานอาหารเช้า
หรือยังคะ"

"ยังเลย น้องพลีสจะออกไปโรงเรียนเลยหรือทานอาหารเช้าก่อนล่ะ"

"พลีสว่าจะออกไปเลยคะ วันนี้พลีสมีคลาสเช้า"

"จ้ะให้อาไปส่งนะ"

"เอ่อ... จะไม่รบกวนคุณอาหรือคะ" พาขวัญถามอย่างแปลกใจ
อดีตกันต์อาจจะชอบคุยเล่นและใจดีกับเธอก็จริง แต่เขาไม่เคยอาสาขับรถ
ไปส่งเธอเลย แถมตอนนี้ก็ยิ่งเข้ามาอีกด้วย

"ไม่หรอก วันนี้อาไม่มีงานตอนเช้า"

"แต่..."

"ทำไมหรือ หรือว่าน้องพลีสไม่ยอานั่งรถไปกับอา ฮี?"

"เปล่าค่ะ จ้ะก็ขอบคุณคุณอามากนะคะ"

พาขวัญบอกวิชัยว่าเช้านี้ไม่ต้องไปส่งเธอ แต่ให้เขาไปรับตอนเย็นแทน
จากนั้นเธอก็เดินไปขึ้นรถยนต์คันหรูที่อดีตกันต์เปิดประตูรออยู่ แม้ว่าเธอ
จะไม่ค่อยได้เจอหน้าและไม่ค่อยได้พูดคุยกับเขา แต่ด้วยความที่ทั้งสองคน
อยู่ร่วมบ้านกันมาตั้งแต่เธอยังเป็นเด็ก จะห่างกันก็แค่ช่วงที่เข้าไปเรียนต่อ

ต่างประเทศ พอเขากลับมาก็มาอยู่ร่วมบ้านกันเหมือนเดิมก็ทำให้เธอรู้สึก
คุ้นเคยและสนิทสนมกับเขาพอสมควร
ถึงกระนั้นเธอก็ยังคงรู้สึกได้ว่าวันนี้เขามีอะไรบางอย่างที่แปลกไป...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623549.html>